

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji C(2014) 3192 (final) z dnia 26 maja 2014 r. przyjętej w sprawie pomocy państwa SA.38517 (2014/NN) – Micula przeciwko Rumunii (ICSID orzeczenie sądu arbitrażowego) nakazującej Rumunii zawieszenie wszelkich działań obejmujących wykonanie lub zastosowanie się do orzeczenia z dnia 11 grudnia 2013 r. wydanego przez sąd arbitrażowy utworzony w ramach Międzynarodowego Centrum Rozstrzygania Sporów Inwestycyjnych (ICSID) w sprawie Ioan Micula, Viorel Micula i inni przeciwko Rumunii (ICSID sprawa nr ARB/05/20), w zakresie w jakim Komisja uważa, że wykonanie tego orzeczenia stanowi niezgodną z prawem pomoc państwa, do czasu przyjęcia przez Komisję ostatecznej decyzji co do zgodności takiej pomocy państwa z rynkiem wewnętrznym.
- przyznanie skarżącym zwrotu kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na braku kompetencji.

- Prawo UE nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie, a Komisja nie posiada kompetencji w zakresie wydania decyzji zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999. Decyzja Komisji nie uwzględnia faktu, że Rumunia jest zobowiązana na mocy prawa międzynarodowego do bezzwłocznego wykonania orzeczenia ICSID a międzynarodowe zobowiązania Rumunii przeważają na prawem UE. Decyzja Komisji narusza art. 351 ust. 1 TFEU oraz art. 4 ust. 3 TEU, które uznają i chronią zobowiązania Rumunii wynikające z konwencji ICSID oraz dwustronnej umowy inwestycyjnej pomiędzy Szwecją i Rumunią.

2. Zarzut drugi oparty na oczywistym naruszeniu prawa i błędzie w ocenie.

- Komisja naruszyła prawo błędnie uznając wykonanie orzeczenia ICSID za nową pomoc państwa oraz naruszyła uzasadnione oczekiwania skarżących. Decyzja Komisji w całości jest oparta na błędnym założeniu, że wykonanie orzeczenia ICSID stanowi pomoc państwa w rozumieniu prawa UE. Orzeczenie ICSID nie przyznaje skarżącym korzyści gospodarczej ani nie stanowi środka o charakterze selektywnym lub dobrowolnego działania, które można przypisać Rumunii, ani też nie narusza ani nie zakłóca konkurencji.

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – Bayerische Motoren Werke przeciwko Komisji

(Sprawa T-671/14)

(2014/C 439/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bayerische Motoren Werke AG (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Rosenthal, G. Drauz i M. Schütte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 9 lipca 2014 r. w sprawie SA.32009 (2011/C) zgodnie z art. 263 ust. 4 TFUE w zakresie, w jakim stwierdzono w niej niezgodność z rynkiem wewnętrznym kwoty 28 257 273 EUR, która odpowiada części wnioskowanej pomocy w wysokości 45 257 273 EUR, przekraczającej kwotę 17 mln EUR;
- posiłkowo: stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 9 lipca 2014 r. w sprawie SA.32009 (2011/C) zgodnie z art. 263 ust. 4 TFUE w zakresie, w jakim stwierdzono w niej, że niepodlegająca zgłoszeniu na podstawie art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 800/2008 ⁽¹⁾ kwota 22,5 mln EUR jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 108 ust. 3 TFUE

- Skarżąca utrzymuje, że pozwana naruszyła art. 108 ust. 3 TFUE, uchylając swojemu obowiązkowi starannego i bezstronnego badania, a przez to potwierdzając następnie w sposób rażąco błędny zastosowanie komunikatu w sprawie szczegółowej oceny dużych projektów inwestycyjnych w pełnym zakresie.
- Skarżąca twierdzi ponadto, że przy właściwej ocenie pozycji skarżącej na rynku nie powinno było dojść do szczegółowej oceny. Przeprowadzenie szczegółowej oceny bez uprzedniego określenia pozycji rynkowej i opierające się na tym nierówne traktowanie skarżącej stanowią oczywisty błąd w ocenie.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE

- Skarżąca podnosi ponadto, że pozwana naruszyła art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, ograniczając w oczywiste błędny sposób skutek zachęcający i proporcjonalność pomocy do oszacowanej ex ante kwoty różnicy kosztów między lokalizacjami w Monachium i Lipsku wynoszącej 17 mln EUR.
- Skarżąca twierdzi w tym kontekście, że oparty o tę kwotę różnicy kosztów automatyzm szczegółowej oceny przez pozwaną stanowi oczywisty błąd w ocenie, który w konsekwencji uniemożliwił zgodne z prawem skorzystanie z uprawnień dyskrecjonalnych w szczególności przy ocenie proporcjonalności i skutków pomocy.

3. Zarzut ewentualny dotyczący naruszenia art. 108 ust. 3 TFUE i rozporządzenia nr 800/2008

- Skarżąca podnosi posiłkowo, że pozwana naruszyła art. 108 ust. 3 TFUE i rozporządzenia nr 800/2008, zakazując w sposób oczywiste błędny Republice Federalnej Niemiec przyznania skarżącej pomocy z zatwierzonego systemu pomocy, o którym mowa w Investitionszulagengesetz (ustawie o dopłatach inwestycyjnych), w wysokości, która leży poniżej progu zgłoszeniowego wynoszącego 22,5 mln EUR.
- To ograniczenie wysokości pomocy poniżej progu zgłoszeniowego stanowi zdaniem skarżącej oczywisty błąd w ocenie, poprzez który pozwana przekroczyła swoje kompetencje i dopuściła się niezgodnej z prawem dyskryminacji beneficjentów pomocy, którzy otrzymali niepodlegającą zgłoszeniu kwotę 22,5 mln EUR.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych) (Dz.U. L 214, s. 3).

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – August Wolff i Remedia przeciwko Komisji

(Sprawa T-672/14)

(2014/C 439/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Dr. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel (Bielefeld, Niemcy), Remedia d.o.o. (Zagrzeb, Chorwacja) (przedstawiciele: adwokaci P. Klappich, C. Schmidt und P. Arbeiter)

Strona pozwana: Komisja Europejska